

ærede Ordfører har udtalt. I Lovforslaget hedder det i § 5, at Brugerne af de faste Ejendomme i en Sognekommune antages til Snekastningsarbejdet samme Steds i Forhold til det i Kommunen beliggende Hartkorn, som de have i Brug. Assuranceværdien af de derværende Bygninger, for saa vidt der af disse svares Bygningsafgift, og Bedriften samt vedkommendes Folkehold, og saa staar der tilføjet: „alt efter Regler, der nærmere fastsættes i et af Amtsraadet efter Forhandling med Sogneraadene affattet Regulativ. Men Flertallet mener, at det ikke er ganske betryggende saaledes fuldstændig at overlade Affattelsen af Regulativet til Amtsraadet og Sogneraadene, og har derfor ment, at man i Loven maatte indføre nogle Bestemmelser, hvorved der bliver givet Regler for, hvorledes Amtsraadet og Sogneraadene skulle bære sig ad, og det er foreslaaet i Vædringsforslaget under Nr. 9, som lyder saaledes: „Ved den Skala paa Regulativet hvorefter Snekastningsbhyrden fordeles, maa Stigningen højst finde Sted med 1 Td. Hartkorn op til 10 Tdr. Hartkorn og derfra opefter med 2 Tdr.; ligeledes maa for de bygningssafgiftspligtige Assurancesummer Stigningen højst foregaa med 1,000 Kr. op til 10,000 Kr. og derfra opefter med 2,000 Kr.“ Som det af Betænkningen fremgaar og tillige er udviklet af den ærede Ordfører, ere de Regler, der bringes til Anvendelse med Hensyn til Fordelingen af Snekastningsbhyrden temmelig forskellige i de forskellige Landsdele og de forskellige Amter. Mindretallet har nu ment, at denne Forstel maa have sin Grund i de forskellige Forhold, der ere til Stede i de forskellige Landsdele og Amter, og har derfor haft nogen Betænkelighed ved at tiltræde dette Vædringsforslag. Det forekommer Mindretallet, at i dette rent praktiske Tilfælde er der Grund til at overlade saa meget som muligt til Amtsraadets og Sogneraadenes Afgørelse, og vi have troet saa meget mere at kunne holde herpaa, som Affattelsen af Regulativet efter den nu gældende Lov af 30te Decem-ber 1858 fuldstændig er overladt til Amtsraadet og Sogneraadene, hvilket, saa vidt det er kommet til min Kundskab, ikke har givet Anledning til store Differenspunkter. Jeg har ikke hørt, at der er fremkommet nogen Klage i saa Henseende. Jeg kan naturligvis kun sige det for de Distrikter, jeg kender; der er det gaaet meget godt, idet Amtsraadet og Sogneraadene ere blevne fuldstændig enige, og jeg har aldrig hørt nogen Klage. Om der maaste i et eller andet Amt er blevet klaget, veed jeg ikke, men det kunne maaste Medlemmer, der kende

Forholdene i Sylland, meddele. Men i alt Fald, hvis ærede Medlemmer ere bange for, at Amtsraadet og Sogneraadene skulde gribe fejl, kunde man blot optage den Bestemmelse i Loven, at Klage i den Henseende kan indgives til Indenrigsministeriet; saa kunde Indenrigsministeriet regulere og bøde paa de Fejl, der maatte være begaaede. Mindretallet er lidt angst for at slutte sig til dette Vædringsforslag, fordi det frygter, at det let kan give Anledning til Misfor-nøjelse i forskellige Amter i Landet, idet Forholdene kunne være forskellige paa de forskellige Steder. Vi maa derfor anbefale, at Vædringsforslaget ikke vedtages. Jeg nægter ikke, at den hele Sag har ikke nogen overordentlig stor Betydning, men vi have haft den nævnte Betænkelighed derved. I øvrigt kan jeg ganske henholde mig til den ærede Ordfører, da jeg er fuldkommen enig med Hensyn til de andre Vædringsforslag, og hvad den ærede Ordfører har udtalt derom.

**N. Andersen** (Thisted Amts 3dje Valgkreds): Det er et meget lille Spørgsmaal, jeg gerne vilde sige et Par Ord om, idet der er 2 af Udvalgets Forslag, som jeg ikke kan slutte mig til, ikke fordi Sagen i og for sig har stor Betydning, men fordi jeg tror, at Forslagene ere upraktiske. Jeg sigter til Vædringsforslagene under Nr. 4 og et supplerende Forslag under Nr. 22. Vædringsforslaget Nr. 4 gaar ud paa, at det 4de Stykke af § 1 skal udgaa, at man altsaa skal frasalbe Lovforslagets Bestemmelse om, at Amtsraadet skal være i Stand til at yde Sognekommunerne Bederlag for Bagthold til Assistance for Posten eller andre, men til Gengæld foreslaas det under Nr. 22, at Udgifter til Hjælp til Postens Fremførelse og til Bagthold, til Assistance for Posten refunderes Kommunekassen af Postvæsenet. Jeg tror, at denne Bestemmelse er upraktisk. Det kan gerne være, at der ikke i og for sig er noget uretfærdigt deri, men det er som sagt upraktisk, thi det er indlysende, at naar der sættes Bagthold for at hjælpe Posten frem, maa det fornuftigvis ogsaa tjene til at hjælpe andre vespærende frem, men skal Udgiften fordeles, og skal det afgøres, hvad Postvæsenet og hvad Kommunen skal betale, forekommer det mig, at der fremkommer en Usikkerhed, som det ikke er nogen Nytte at udsætte sig for, da Spørgsmaalet i og for sig er ganske lille. Jeg kan godt billige, at man drager Omhu for, at Kommunekasserne befris for Udgifter, der strængt taget ikke kunne siges at paahvile dem, men i dette Tilfælde maa jeg meget